

24

Αριθμός Απόφασης 223/2018

(Αρ. κατάθεσης 111/2016)

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ (ν. 3869/2010)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δόκιμη Ειρηνοδίκη Αικατερίνη Δ. Γιαννακάρα, που ορίστηκε δυνάμει της υπ' αριθ. 13/2018 πράξης της Διευθύνουσας το Πρωτοδικείο Χαλκιδικής Προέδρου Πρωτοδικών και τη Γραμματέα Αναστασία Δαγκλή.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του την 18^η Απριλίου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: , του και της Βασιλικής, με Α.Φ.Μ. , Τολυγύρου, κατοίκου Ορμύλιας Χαλκιδικής, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου Νικήτα Σταμπουλίδη (Α.Μ.Δ.Σ.Χ.), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) εν Αθήναις (Όθωνος 8) εδρεύουσας ανωνύμου τραπεζικής εταιρείας υπό την επωνυμία , Α.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου (Α.Μ.Δ.Σ.Χ. , που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις, 2) εν Αθήναις (Πανεπιστημίου 21-23) εδρεύουσας ανωνύμου τραπεζικής εταιρείας υπό την επωνυμία , νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 3) εν Αθήναις (Ακαδημίας 22) εδρεύοντος , νομίμως εκπροσωπούμενου, ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου (Α.Μ.Δ.Σ.Χ. , που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και 4) εν Αθήναις εδρεύοντος Υπουργείου Οικονομικών, Γ.Γ. Δημοσίων Εσόδων, Γενική Διεύθυνση

φορολογικής διοίκησης, νομίμως εκπροσωπούμενου εν προκειμένω από τη Δ.Ο.Υ. Πολυγύρου, το οποίο δεν παραστάθηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΗ ΣΤΟΝ:

οικο Ορμύλιας Χαλκιδικής, ο οποίος δεν παραστάθηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Ο αιτών αιτείται να γίνει δεκτή η από 10.10.2016 αίτησή του που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου υπ' αριθ.κατ. 111/13.10.2016, δικάσιμος για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης δικάσιμος.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 741 ΚΠολΔ τα άρθρα 1 έως και 590 ΚΠολΔ εφαρμόζονται και κατά τη διαδικασία των άρθρων 743 έως και 781 ΚΠολΔ εκτός αν είναι αντίθετα προς ειδικές διατάξεις ή δεν προσαρμόζονται στην διαδικασία αυτή. Κατά τη διάταξη του άρθρου 294 ΚΠολΔ ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής, χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου πριν αυτός προχωρήσει στη συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση που γίνεται αργότερα είναι απαράδεκτη, εφόσον ο εναγόμενος προβάλει αντίρρηση και πιθανολογεί ότι έχει έννομο συμφέρον να περατωθεί η δική με έκδοση οριστικής απόφασης. Η παραίτηση δε αυτή, που γίνεται με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον εναγόμενο (αρ. 297

9/10/16

ΚΠολΔ), έχει ως αποτέλεσμα την κατάργηση της δίκης. Στην προκείμενη περίπτωση, κατά την επ' ακροατηρίω συζήτηση ο αιτών με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου του, πριν την έναρξη της προφορικής συζήτησης της υπόθεσης, η οποία καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά του Δικαστηρίου τούτου αλλά και με τις έγγραφες προτάσεις του, παραιτήθηκε από το δικόγραφο ως προς το δ' των καθ' ων. Η δήλωση αυτή, σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτεθέντα, έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε ως προς αυτό. Η ως άνω δε παραίτηση δεν παραβιάζει την επιβαλλόμενη από το ν. 3869/2010 αρχή της καθολικής ένταξης στη ρύθμιση απάντων των οφειλών του αιτούντος αφού βάσει της διάταξης του άρθρου 1 ν. 3869/2010 ο οφειλέτης, σε αντίθεση με τα λοιπά χρέη, δεν είναι υποχρεωμένος να εντάξει στη ρύθμιση τα χρέη προς το Ελληνικό Δημόσιο αλλά η ένταξη των χρεών αυτών ή μη στη ρύθμιση εναπόκειται στην επιλογή του (Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Εφαρμογή του ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα 2016, σελ. 193 επ.).

Από τις υπ' αριθ. Γ'2546/17.10.2016, Γ'2545/17.10.2016, Γ'2548/17.10.2016, Γ'2547/17.10.2016 και Γ'2586/24.10.2016 εκθέσεις επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητού της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα το Πρωτοδικείο Χαλκιδικής Παναγιώτου Σ. Λάμπρου, που προσάγει και επικαλείται ο αιτών προκύπτει ότι αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης, με πράξη προσδιορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο κοινοποιήθηκε

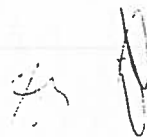
νομίμως και εμπροθέσμως στους καθ' ων και στον Ιωάννη Τσαμακδά. Κατά τη δικάσιμο αυτή όμως, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά του οικείου πινακίου η β' των καθ' ων και ο Ιωάννης Τσαμακδάς δεν εμφανίσθηκαν ούτε παραστάθηκαν καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου πινακίου και συνεπώς το Δικαστήριο πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης ερήμην τους. Η συζήτηση δε της υπόθεσης θα προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 754 ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το ν. 4335/2015 και ισχύει από 1.1.2016, το οποίο για την ταυτότητα του νομικού λόγου εφαρμόζεται και στην περίπτωση που δεν εμφανιστεί ή δεν λάβει κανονικά μέρος στη συζήτηση ο καθ' ου η αίτηση ή τρίτος που κλητεύθηκε (βλ. Αιτιολογική έκθεση ν. 4335/2015, ΜΠρΛαμ 123/2017 ΤΝΠ Νόμος).

Το Σύνταγμα, με τη διάταξη του άρθρου 22§5, κατοχυρώνει το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης των εργαζομένων και ανάγει τη μέριμνα για την προαγωγή του σε σκοπό του κράτους, εξ ου και η ανάθεση της υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης αποτελεί εγγύηση έναντι των υπόχρεων σε καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, καθώς η κρατική μέριμνα για την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση (κύρια και επικουρική) περιλαμβάνει και τη μέριμνα για την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου των Ο.Κ.Α., δηλαδή για τη βιωσιμότητα τους χάριν και των επομένων γενεών, μέριμνα η οποία εκδηλώνεται μεταξύ άλλων, με τη θέσπιση ρυθμίσεων για την προστασία και αξιοποίηση της περιουσίας τους και την επωφελή διαχείριση των

7/1 P

αποθεματικών τους, με την πρόβλεψη κοινωνικών πόρων. Λόγω δε αυτής της ύψιστης σημασίας των ασφαλιστικών εισφορών, ως θεσμική εγγύηση και θεμέλιος λίθος χρηματοδότησης των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης, για την είσπραξη τους έχουν θεσπιστεί ειδικές διαδικασίες διοικητικού χαρακτήρα (βλ. Κ.Ε.Δ.Ε., σύντομες προθεσμίες ενώπιον Διοικητικών Δικαστηρίων κ.λπ.). Η είσπραξη των εισφορών, όπως έχουν νομοθετικώς θεσπιστεί - και από της θεσπίσής τους - παράγουν κοινωνικό δικαίωμα ασφαλιστικών παροχών και λόγοι δημοσίου συμφέροντος αποκλείουν την «εισφοροδοτική αμνηστία» των πολιτών εκείνων που δεν καταβάλουν τις εισφορές τους, καθώς αυτή αντίκειται ευθέως στην ισότιμη μεταχείριση των συνεπών ασφαλισμένων, ενώ η συνεπαγόμενη «χρεωκοπία των Ασφαλιστικών Ταμείων» θίγει τον Συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση δηλαδή στον ασφαλισμένο παροχών τέτοιων που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Θέσπιση μέτρων, που υπερβαίνουν τα ως άνω συνταγματικά όρια αντίκεινται προφανώς στις Συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αποτελεί κρατική παρέμβαση που εκφεύγει της συνταγματικής εξουσιοδότησης του άρθρου 106§1. Ενώ αντιθέτως όπου, κατά παρέκκλιση και για λόγους δημοσίου συμφέροντος, εισήγαγε ο νομοθέτης εξαίρεση από τις ως άνω αρχές (βλ. τη διάταξη της §1 του άρθρου 44 ν. 2556/1997 «μέτρα κατά της εισφοροδιαφυγής, διασφάλιση εσόδων Ι.Κ.Α κ.λπ.»), ειδικώς για τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης, κυρίας και επικουρικής, όρισε ότι η συμφωνία επιχείρησης με τους πιστωτές της ισχύει μόνο στην

περίπτωση κατά την οποία έχει εξασφαλιστεί η κάλυψη των οφειλομένων εισφορών προς αυτούς. Δηλαδή προϋποθέτει εξασφάλιση της οικονομικής κάλυψης των οφειλομένων προς τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης εισφορών, ώστε να μην επιδεινωθεί η ήδη δυσχερής οικονομική κατάσταση των οργανισμών αυτών, πράγμα που σε τελική ανάλυση επιβαρύνει την εθνική οικονομία, κλονίζει τη βιωσιμότητα των οργανισμών αυτών και καθιστά αδύνατη την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους προς τους ασφαλισμένους και συνταξιούχους τους (ΟΛΑΠ 1/2000 ΕΛΛΔνη 41 σελ. 31). Σύμφωνα λοιπόν με τα ανωτέρω εκτιθέμενα, η μέριμνα για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων στην Ελλάδα εκδηλώνεται στο άρθρο 22§5 Σ, το οποίο προβλέπει σχετικώς ότι το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει. Με το άρθρο αυτό κατοχυρώνεται μια θεσμική εγγύηση, που οριοθετεί τη διακριτική ευχέρεια του νομοθέτη. Η εγγύηση αυτή διασφαλίζει το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης παρεμποδίζοντας την αλλοίωση του οργανωτικού πυρήνα του, χωρίς όμως να αποκλείεται η αναδιάρθρωσή του, η αυστηροποίηση των προϋποθέσεων απονομής ασφαλιστικών παροχών, το ύψος ή η έκτασή τους. Συνεπώς, ο κοινός νομοθέτης οφείλει να παραμείνει σύμφωνος με τις βασικές αρχές, οι οποίες είναι σύμφυτες με την οργάνωση της κοινωνικής ασφάλισης και προσδίδουν τη διαχρονική ταυτότητα του θεσμού αυτού. Η πολιτειακή εγγύηση του θεσμού της κοινωνικής ασφάλισης διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων ασφαλιστικών οργανισμών, που στηρίζονται σε υγιείς οικονομικές βάσεις, και υποχρεώνει το νομοθέτη να προβαίνει σε ειδικές

ρυθμίσεις με γνώμονα την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την προαγωγή της ίδιας της κοινωνικής ασφάλισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 4§1 Σ, οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Η διάταξη αυτή καθιερώνει όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων έναντι του νόμου αλλά και την ισότητα του νόμου έναντι αυτών και συνεπώς δεσμεύει και υποχρεώνει τον κοινό νομοθέτη, όταν πρόκειται να ρυθμίσει ουσιωδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, να μην αντιμετωπίζει κατά τρόπο ανόμοιο τις περιπτώσεις αυτές, εισάγοντας διακρίσεις ή εξαιρέσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος. Τη συνδρομή τέτοιου συμφέροντος ελέγχουν τα Δικαστήρια ενόψει της, κατά το άρθρο 93§4, εξουσίας τους να μη εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα. Επομένως, αν γίνει από το νόμο ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που επιβάλλει την ειδική εκείνη μεταχείριση, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή αυτή μεταχείριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Συνεπώς, η αρχή της ισότητας επιβάλλει στον κοινό νομοθέτη να δρα μέσα στα όρια της, τα οποία αποκλείουν τόσο την άνιση μεταχείριση με την μορφή της εισαγωγής χαριστικού μέτρου μη συνδεδεμένου με αξιολογικά κριτήρια ή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση καταστάσεων που τελούν κάτω από διαφορετικές συνθήκες ή, αντιθέτως, την διαφορετική μεταχείριση ίδιων ή

παρόμοιων καταστάσεων. Ακολούθως, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2§1 ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με τη διάταξη του άρθρου 1§1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 ν. 4336/2015, και καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της υποπαρ Α.4 του άρθρου 2 ν. 4336/2015 τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, προβλέπεται ότι πλέον στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου εμπίπτει το σύνολο των οφειλών των προσώπων της παραγράφου 1 προς τους ιδιώτες. Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου περιλαμβάνονται επίσης: α) οι βεβαιωμένες οφειλές στην Φορολογική Διοίκηση σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Κ.Φ.Δ.), τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) και τον Τελωνειακό Κώδικα, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής που τις επιβαρύνουν, β) οι βεβαιωμένες οφειλές προς τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) α' και β' βαθμού και τα νομικά πρόσωπα αυτών, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής, συμπεριλαμβανομένων των οφειλών που προκύπτουν από εισφορά σε χρήμα ή την μετατροπή εισφοράς γης σε χρήμα των προς ένταξη ή και των ήδη ενταγμένων ιδιοκτησιών, σύμφωνα με το ν. 1337/1983 από φόρους και τέλη προς το Δημόσιο και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και γ) ασφαλιστικές οφειλές προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής. Τα αναφερόμενα στα στοιχεία α', β' και γ' πρόσωπα, δεν επιτρέπεται να συνιστούν το σύνολο των πιστωτών

47

του αιτούντος και οι οφειλές του προς αυτά υποβάλλονται σε ρύθμιση κατά τον παρόντα νόμο μαζί με τις οφειλές του προς τους ιδιώτες πιστωτές. Εν προκειμένω, με την επίμαχη νομοθετική ρύθμιση, ο νομοθέτης παρέχει τη δυνατότητα σε μία κατηγορία ασφαλισμένων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης και ειδικότερα σε εκείνους των οποίων οι οφειλές έναντι των εν λόγω οργανισμών (από ασφαλιστικές εισφορές) συντρέχουν με οφειλές προς ιδιώτες πιστωτές να ζητήσουν και πιθανώς να επιτύχουν ακόμα και την πλήρη διαγραφή των οφειλομένων ασφαλιστικών τους εισφορών. Ωστόσο, οι ασφαλισμένοι είναι υποχρεωμένοι καθ' όλη τη διάρκεια της ασφαλιστικής τους σχέσης να καταβάλλουν τις ασφαλιστικές τους εισφορές και τούτο προκειμένου να θεμελιώσουν, σε συνδυασμό και με άλλες προϋποθέσεις (όπως η συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας) συνταξιοδοτικά και άλλα δικαιώματα. Η τυχόν διαγραφή οφειλόμενων ασφαλιστικών εισφορών, θα οδηγούσε και σε αντίστοιχη απώλεια του απαιτούμενου για την θεμελίωση των ανωτέρω δικαιωμάτων, ασφαλιστικού χρόνου (ΕιρΑθ 464/2017, αδημ.). Εξάλλου, με το σοβαρό πλήγμα που προκάλεσε η μείωση κατά 53% της ονομαστικής αξίας των ομολόγων στα οποία είχαν επενδύσει τα ασφαλιστικά ταμεία, η οποία και ολοκληρώθηκε με τη δεύτερη φάση του PSI με περαιτέρω μείωση (βλ. το υπ' αριθ. 13.6.8.12/B/1168 έγγραφο Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής Διεύθυνση Πιστ. και Δημ/κών Υποθέσεων Υπουργείου Οικονομικών στο οποίο επισυνάπτεται το υπ' αριθ. πρωτ. 222/2.8.2012 έγγραφο της διεύθυνσης ανθρώπινου δυναμικού και οργάνωσης της Τράπεζας της Ελλάδος) τα αποθεματικά των Ο.Κ.Α. έχουν περιορισθεί

σημαντικώς, ενώ στη μείωση των εσόδων και την αύξηση των ελλειμμάτων τους, που σημειώθηκε κατά τα τελευταία έτη λόγω της αύξησης των δεικτών ανεργίας, της αδήλωτης εργασίας κ.λπ. έρχεται να προστεθεί η ως άνω διάταξη του άρθρου 1§2 εδ. β' περ. γ' ν. 3869/2010, η εφαρμογή της οποίας σημαίνει ότι θα επέλθουν νέα σημαντικά ελλείμματα που θα οδηγήσουν σε περαιτέρω συρρίκνωση των αποθεματικών τους. Επομένως, με την ένταξη των ασφαλιστικών οφειλών προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης στο άρθρο 1§2 εδ. β' ν. 3869/2010 παραβιάζεται ευθέως η πολιτειακή εγγύηση που κατοχυρώνεται στο άρθρο 22§5 Σ και αφορά το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, η οποία διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων ασφαλιστικών οργανισμών και υποχρεώνει το νομοθέτη να προβαίνει σε ειδικές ρυθμίσεις, με γνώμονα πάντα την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την προαγωγή της ίδιας της κοινωνικής ασφάλισης. Για όλους τους ως άνω λόγους, η διάταξη αυτή είναι ανίσχυρη, επειδή κρίνεται αντισυνταγματική από το παρόν Δικαστήριο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραβιάζεται έτσι η αρχή της διάκρισης των λειτουργιών, την οποία θεσπίζουν οι διατάξεις των άρθρων 1, 26, 73 επ. και 87 επ. Σ (ΟΛΑΠ 3/2013, 46/2005, 9/2004 ΤΝΠ Νόμος, ΕιρΠατρών 40/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΕιρΑθ 774/Φ7129/2016, ΕιρΑθ 1588/Φ4348/2016, αδημ.).

Με την υπό κρίση αίτηση, όπως το περιεχόμενο της αίτησης αυτής παραδεκτώς συμπληρώθηκε σύμφωνα με τα άρθρα 745, 751 (όπως αντικαταστάθηκε με το ν. 4335/2015 και ισχύει από 1.1.2016), 741 και 224, 236 ΚΠολΔ, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του αιτούντος στο ακροατήριο, που καταχωρήθηκε στα

971

πρακτικά και με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις του, αυτός, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας καθώς και μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών προς τους καθ' ων, αφού ληφθεί υπόψιν η εισοδηματική, περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση όπως ο ίδιος την εκθέτει, αιτείται: α) να επικυρωθεί το περιλαμβανόμενο στην αίτηση σχέδιο διευθέτησης οφειλών, όπως προτείνεται, ή όπως θα τροποποιηθεί και να αποκτήσει αυτό ισχύ δικαστικού συμβιβασμού, β) επικουρικώς σε περίπτωση μη επίτευξης δικαστικού συμβιβασμού να ρυθμισθούν οι οφειλές του, γ) να εξαιρεθεί από την εκποίηση το περιγραφόμενο σ' αυτήν ακίνητο ιδιοκτησίας του, που αποτελεί και την κύρια κατοικία του, δ) να εξαιρεθούν από την εκποίηση τα περιγραφόμενα σ' αυτήν επαγγελματικά οχήματα ιδιοκτησίας του, ε) να αναγνωριστεί ότι με την τήρηση της παραπάνω ρύθμισης των οφειλών του θα απαλλαγεί από τα χρέη του προς τους καθ' ων και στ) να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ αυτού και των καθ' ων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αίτηση, αρμοδίως και παραδεκτώς, καθ' ύλη και κατά τόπο, εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, στην περιφέρεια του οποίου έχει την κατοικία του ο αιτών, κατά την προκείμενη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739, 741 επ. ΚΠολΔ και 3 ν. 3869/2010). Η υπό κρίση αίτηση είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένης ως ουσιαστικώς αβάσιμης της περί αοριστίας ένστασης καθώς περιέχει τα στοιχεία, που ορίζουν τα άρθρα 118, 747§2 ΚΠολΔ και το άρθρο 4§1 ν. 3869/2010, ήτοι: α) ότι ο αιτών

είναι φυσικό πρόσωπο, χωρίς πτωχευτική ικανότητα και βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, β) την κατάσταση της περιουσίας και των εισοδημάτων του, γ) την αναλυτική κατάσταση των πιστωτών του κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα και δ) σχέδιο για τη διευθέτηση των οφειλών του, που λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο και συσχέτιση τα συμφέροντα του αιτούντος, την περιουσία, τα εισοδήματα και τις δαπάνες διαβίωσης του και την προστασία της κύριας κατοικίας του σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 9§2 του παρόντος νόμου (Ειρ/λιού 30/2015, ΤΝΠ Νόμος, Ειρ/θεσ 1094/2014, Ειρ/θεσ 5105/2011 ΤΝΠ Νόμος, Α. Κρητικός, Ρύθμιση του ν. 3869/2010, σελ 64). Πέραν των παραπάνω, κανένα άλλο στοιχείο δεν απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης, τα αναφερόμενα, δε, από τους καθ' ων ως ελλείποντα στοιχεία, δεν αποτελούν στοιχεία του ορισμένου της αίτησης και είναι αντικείμενο απόδειξης και ανταπόδειξης κατά την έρευνα της ουσιαστικής βασιμότητας αυτής και, ειδικότερα, των όρων της υπαγωγής του οφειλέτη στη ρύθμιση του ν. 3869/2010 (βλ. ΜΠρ/Λαμ 67/2016, Ειρ/Πάρου 1/2015, Ειρ/Εορδ 25/2013, Ειρ/Θηβ 2/2011 ΤΝΠ Νόμος και Α. Κρητικό, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων 2016, σελ. 180 επ., επίσης Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Εφαρμογή του ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα 2016, σελ. 251 επ.). Εξάλλου, στη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, παραδεκτώς δύναται ο διάδικος να προβάλλει πραγματικούς ισχυρισμούς έως την περάτωση της τελευταίας συζήτησης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, να διευκρινίζει, να συμπληρώνει και να διορθώνει τους ήδη προβληθέντες ισχυρισμούς

2/4

προφορικός στο ακροατήριο με καταχώριση στα πρακτικά και με τις προτάσεις του, σύμφωνα με τα άρθρα 741, 745, 751 και 224, 236 ΚΠολΔ, το δε Δικαστήριο μπορεί και αυτεπαγγέλτως να διατάζει κάθε μέτρο πρόσφορο για την εξακρίβωση πραγματικών γεγονότων, ακόμη κι εκείνων που δεν έχουν προταθεί και ιδιαιτέρως γεγονότων που συντελούν στην προστασία των ενδιαφερομένων ή της έννομης σχέσης ή του γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος, σύμφωνα με τα άρθρα 744 και 759§3 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 1131/1987, ΕφΑθ 2188/2008 ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω για το παραδεκτό της αφενός, από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στο τηρούμενο αρχείο του Ειρηνοδικείου Πολυγύρου και το Γενικό Αρχείο Ειρηνοδικείου Αθηνών, όπως ορίζει το άρθρο 13§2 ν. 3869/2010, διαπιστώθηκε ότι δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση του αιτούντος για ρύθμιση των οφειλών του στο Δικαστήριο αυτό ή σε άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει εκδοθεί άλλη απόφαση για ρύθμιση χρεών (βλ. την υπ' αριθ. 2139/26.7.2018 βεβαίωση του Ειρηνοδικείου Αθηνών - Τμήμα Ρύθμισης Οφειλών) και αφετέρου διαπιστώθηκε ότι απέτυχε ο προδικαστικός συμβιβασμός, αφού δεν έγινε δεκτό το σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του αιτούντος από τους καθ' ων και κατά την ημέρα επικύρωσης του συμβιβασμού ορίστηκαν από τον Ειρηνοδίκη μηνιαίες καταβολές μέχρι τη συζήτηση επί της υπό κρίση αίτησής της και υπό τον όρο συζήτησης αυτής (αρ. 5§2 ν. 3869/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 ν. 4161/2013). Τέλος, προσκομίζεται νομίμως η από 10.10.2016 υπεύθυνη δήλωση του αιτούντος για την ορθότητα και πληρότητα των καταστάσεων της περιουσίας του και των εισοδημάτων του αλλά και των απαιτήσεων

των καθ' ων κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, καθώς και ότι δεν προέβη σε μεταβίβαση εμπράγματος δικαιώματος επί ακινήτων ιδιοκτησίας του κατά την τελευταία τριετία. Η υπό κρίση αίτηση είναι απορριπτή ως μη νόμιμη για τον γ' των καθ' ων Ε.Φ.Κ.Α., γενομένης δεκτής της σχετικής ένστασης του γ' των καθ' ων, γιατί η σχετική διάταξη του άρθρου 1§2 ν. 3869/2010 είναι αντισυνταγματική και ως εκ τούτου μη εφαρμοστέα ως προς τον εν λόγω γ' των καθ' ων, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη της παρούσας. Για τις λοιπές α' και β' των καθ' ων είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 8 και 9 ν. 3869/2010 όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 2 παρ. Α υποπαρ. Α.4 αρ. 1§§1,17,18 ν. 4336/2015 (Φ.Ε.Κ. Α' 94/14.8.2015 με έναρξη ισχύος τη 19.8.2015) και εν συνεχεία η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 9 ν. 3869/2010 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 14§1 ν. 4346/2015, το οποίο τροποποίησε τις προϋποθέσεις για την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη, για το χρονικό διάστημα από 1.1.2016 μέχρι και 31.12.2018. Ωστόσο, απορριπτή ως μη νόμιμα κρίνονται: 1) το αίτημα του αιτούντος να επικυρωθεί το σχέδιο διευθέτησης, αφού η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης ή η επικύρωση του τροποποιημένου από τους διαδίκους σχεδίου, δεν αποτελούν αντικείμενο της αίτησης του άρθρου 4§1 ν. 3869/2010, αλλά δυνατότητα που παρέχεται στους διαδίκους σε περίπτωση ελεύθερης συμφωνίας τους, όταν κανένας πιστωτής δεν προβάλλει αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών, ή όταν συγκατατίθενται όλοι σε αυτό, οπότε ο Ειρηνοδίκης, αφού διαπιστώσει την κατά τα άνω επίτευξη συμβιβασμού, με την

47

απόφαση του επικυρώνει το σχέδιο, ή το τροποποιημένο σχέδιο, το οποίο από την επικύρωσή του αποκτά ισχύ δικαστικού συμβιβασμού (αρ. 7 ν. 3869/2010). Όταν επιτυγχάνεται συμβιβασμός, η αίτηση του άρθρου 4 ν. 3869/2010 ανακαλείται, ενώ το Δικαστήριο με την απόφασή του απλώς διαπιστώνει τον συμβιβασμό και επικυρώνει το σχέδιο. Δηλαδή με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο ούτε δέχεται, ούτε απορρίπτει την αίτηση, αφού αυτή έχει ανακληθεί και μαζί συνανακλήθηκε και το αίτημα να επικυρωθεί το σχέδιο διευθέτησης. Επιπροσθέτως κατά το στάδιο του προδικαστικού συμβιβασμού δεν υπάρχει πεδίο δικαστικής παρέμβασης, πλην της περίπτωσης διαπίστωσης επίτευξης συμβιβασμού. Δεν παρέχεται από τον νόμο η δυνατότητα να υποχρεωθούν από το Δικαστήριο τα μέρη να συμβιβασθούν και συνεπώς δεν νοείται η επικύρωση του προτεινομένου σχεδίου να αποτελέσει περιεχόμενο αιτήματος προς το Δικαστήριο και 2) το αίτημα του αιτούντος να αναγνωρισθεί ότι με την τήρηση των υποχρεώσεών του θα απαλλαγεί από τα χρέη του για το υπόλοιπο των οφειλών του, που δεν καλύπτεται από το προτεινόμενο εκ μέρους του σχέδιο διευθέτησης οφειλών, καθότι η αιτούμενη πιστοποίηση της απαλλαγής του υπερχρεωμένου οφειλέτη από κάθε υπόλοιπο οφειλής κατ' άρθρο 11§1 ν. 3869/2010 συνιστά αίτημα μεταγενέστερης αίτησης, που ο οφειλέτης υποβάλλει στο Δικαστήριο, εφόσον, όμως, προηγουμένως εκτελέσει κανονικά τις υποχρεώσεις, που θα του επιβληθούν με την απόφαση που εκδίδεται επί της αίτησης του άρθρου 4§1 του αυτού νόμου, ως τούτο ρητά αναφέρεται στην τελευταία περίοδο της §1 του άρθρου 11 ν. 3869/2010 σύμφωνα με το οποίο «Το δικαστήριο με αίτηση του

οφειλέτη που κοινοποιείται στους πιστωτές πιστοποιεί την απαλλαγή του από το υπόλοιπο των οφειλών». Κατά τη ρητή διάταξη του α' εδαφίου του ως άνω άρθρου, μόνον μετά το πέρας της εκτέλεσης των υποχρεώσεων του οφειλέτη δύναται να πιστοποιηθεί η απαλλαγή αυτού και δεν επιτρέπεται τούτο να γίνει προληπτικώς, δηλαδή σε χρόνο που δεν έχει εισέτι ολοκληρωθεί η ρύθμιση, αφού, άλλωστε, κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης ρύθμισης δεν έχει αποκρυσταλλωθεί ούτε το τελικό υπόλοιπο των οφειλών ούτε και το οριστικό ποσό των καταβολών, διότι μέχρι πέρατος των καταβολών, η απόφαση που ρυθμίζει τις οφειλές υπόκειται σε μεταρρύθμιση και επανακαθορισμό των δόσεων, αναλόγως των αυξομειώσεων των εισοδημάτων και της περιουσίας του αιτούντος υπερχρεωμένου οφειλέτη. Τέλος, για να πιστοποιηθεί η απαλλαγή, απαιτείται ο οφειλέτης να έχει εκτελέσει προσηκόντως τις υποχρεώσεις του, δηλαδή, εκτός από την σύννομη καταβολή των δόσεων που πρέπει να έχει προηγηθεί, ο οφειλέτης, μέχρι πέρατος του χρόνου της ρύθμισης, θα πρέπει να έχει επιδείξει καλόπιστη στάση, δηλαδή να μην εμποδίζει στους πιστωτές να έχουν πρόσβαση σε στοιχεία που απεικονίζουν την οικονομική του κατάσταση και τα τρέχοντα εισοδήματά του (αρ. 10§2 ν. 3869/2010), να μη προβαίνει, από δόλο ή βαριά αμέλεια, σε ανειλικρινή δήλωση για τα περιουσιακά στοιχεία και εισοδήματά του (αρ. 10§1 ν. 3869/2010) ή με τους ίδιους όρους να μην συμπεριλάβει κάποιον πιστωτή στην κατάσταση πιστωτών (αρ. 10§1 ν. 3869/2010). Αυτά τα στοιχεία, όμως, δεν μπορούν να διαπιστωθούν εκ των προτέρων και πάντως εν προκειμένω, υπό τους ως άνω οριζόμενους στον ν. 3869/2010 όρους, δεν καταλείπεται

πεδίο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 69 ΚΠολΔ για προληπτική δικαστική προστασία. Πρέπει, επομένως, η υπό κρίση αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, μετά και την καταβολή των νομίμων τελών της συζήτησης.

Η α' των καθ' ων, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις της, αρνήθηκε την κρινόμενη αίτηση ως νόμω και ουσία αβάσιμη. Επιπλέον ισχυρίστηκε ότι ο αιτών δεν έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του και έχει πτωχευτική ικανότητα (αρ. 1§1 ν. 3869/2010) ενώ πρότεινε την ένσταση της δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών (αρ. 1§1 ν. 3869/2010). Οι παραπάνω ισχυρισμοί και ενστάσεις είναι επαρκώς ορισμένοι και νόμιμοι, σύμφωνα με όσα ορίζονται στα προαναφερόμενα άρθρα του ν. 3869/2010, και θα εξεταστούν κατωτέρω ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα. Επιπλέον, η α' των καθ' ων πρότεινε την ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του αιτούντος (αρ. 281 ΑΚ), η οποία κρίνεται από το Δικαστήριο απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, διότι τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει και επικαλείται η α' των καθ' ων, δηλαδή ότι ο αιτών προέβη σε υπερδανεισμό και κατέθεσε την υπό κρίση αίτηση με σκοπό να μην αποπληρώσει τα χρέη του, δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος και, αληθή υποτιθέμενα, δεν μπορούν να υπαχθούν στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Με το ν. 3869/2010 παρέχεται η δυνατότητα στο φυσικό πρόσωπο να

ρυθμίσει τα χρέη του και οι διατάξεις του νόμου αυτού βρίσκουν νομιμοποίηση ευθέως στο συνταγματικώς κατοχυρωμένο κοινωνικό κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία άλλωστε και οι πιστωτές του δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Ο ίδιος δε πιο πάνω νόμος, εξειδικεύοντας την αρχή της καλόπιστης εκτέλεσης των ενοχών του άρθρου 288 ΑΚ, στοχεύει στην οριοθέτηση της παροχής του οφειλέτη, καθορίζοντας τις προϋποθέσεις ρύθμισης των χρεών αυτού, με σκοπό να επαναφέρει την ισορροπία των παροχών μεταξύ του τελευταίου και των πιστωτών του. Με την αίτηση υπαγωγής στη ρύθμιση του ν. 3869/2010 δίδεται η δυνατότητα στον υπερχρεωμένο οφειλέτη, σε ένα σύγχρονο κράτος δικαίου το οποίο επιτάσσει τον οικονομικό και κοινωνικό απεγκλωβισμό, να επανενταχθεί στην κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα ρυθμίζοντας τα χρέη του, με γνώμονα το γενικό συμφέρον (βλ. ΜΠρΘεσ 402/2014, ΕιρΘεσ 5385/2014, ΕιρΣάμου 82/2012, ΕιρΘεσ 5105/2011 ΤΝΠ Νόμος).

Από την ανωμοτί εξέταση του αιτούντος, ο οποίος εξετάστηκε νομίμως στο ακροατήριο και η κατάθεσή του εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου αυτού (άπαντες οι καθ' ων δεν πρότειναν και δεν εξέτασαν μάρτυρες), από τα έγγραφα που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, από τα οποία έγγραφα άλλα λαμβάνονται υπόψιν ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (αρ. 336§3 και 339 σε συνδυασμό με αρ. 395 ΚΠολΔ), ενώ σε κάποια από αυτά γίνεται

34
β

ειδική αναφορά, χωρίς ωστόσο να έχει παραλειφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της υπόθεσης, επίσης από τις ομολογίες, οι οποίες συνάγονται από τους ισχυρισμούς των διαδίκων (αρ. 261 ΚΠολΔ), από τα πασίγνωστα πραγματικά γεγονότα και τα διδάγματα κοινής πείρας, τα οποία αυτεπαγγέλτως λαμβάνονται υπόψιν από το Δικαστήριο (αρ. 336§§1,4 ΚΠολΔ), τέλος, δε, από την αυτεπάγγελτη εξακρίβωση των πραγματικών γεγονότων κατ' άρθρο 744 ΚΠολΔ και απ' όλη την επ' ακροατηρίω συζήτηση, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 745 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψιν και πραγματικούς ισχυρισμούς, που επιτρεπτώς έχουν προβληθεί έως την περάτωση και της τελευταίας συζήτησης ενώπιόν του, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: ο αιτών Γεώργιος Τσαμακδάς, ηλικίας 41 ετών, είναι διαζευγμένος και έχει ένα ανήλικο τέκνο τον Ιωάννη, ηλικίας 10 ετών (βλ. το υπ' αριθ. πρωτ. 5790/10.5.2016 πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης του Δήμου Πολυγύρου). Ο αιτών από το έτος 2005 έως και σήμερα διατηρεί ατομική επιχείρηση - σχολή οδηγών, στην οποία απασχολείται μόνο αυτός και δεν έχει απασχολήσει ποτέ προσωπικό ενώ σήμερα τα μηνιαία του εισοδήματα από αυτή ανέρχονται στο χρηματικό ποσό των 900 - 1.000 ευρώ περίπου. Τα έσοδα του αιτούντος από την ως άνω επαγγελματική του δραστηριότητα ήταν: 1) για το οικονομικό έτος 2007, 15.517,33 ευρώ, 2) για το οικονομικό έτος 2008, 9.229,63 ευρώ, 3) για το οικονομικό έτος 2009, 15.188,85 ευρώ, 4) για το οικονομικό έτος 2010, η δραστηριότητα του αιτούντος εμφανίζει ζημία 9.765,01 ευρώ και τα ακαθάριστα έσοδα αυτής είναι 25.251,26 ευρώ, 5) για το οικονομικό έτος 2011, 5.426,43 ευρώ, 6) για το οικονομικό

έτος 2012, 3.149,19 ευρώ, 7) για το οικονομικό έτος 2013, 327,55 ευρώ και 8) για το οικονομικό έτος 2014, 16.191,85 ευρώ. Για το φορολογικό έτος 2014, η επαγγελματική δραστηριότητα του αιτούντος εμφανίζει κέρδη 3.587,70 ευρώ και τα ακαθάριστα έσοδα αυτής είναι 13.995,39. Για το φορολογικό έτος 2015, η επαγγελματική δραστηριότητα του αιτούντος εμφανίζει ζημία 1.436,61 ευρώ και τα ακαθάριστα έσοδα αυτής είναι 9.396,02 ευρώ και για το φορολογικό έτος 2016, η επαγγελματική δραστηριότητα του αιτούντος εμφανίζει ζημία 2.139,75 ευρώ και τα ακαθάριστα έσοδα αυτής είναι 9.928,69 ευρώ. Κατά την ανάληψη των χρεών η οικονομική κατάσταση του αιτούντος ήταν πολύ καλύτερη και με τα εισοδήματα, που αυτός απεκόμιζε από την εργασία του, ήταν σε θέση να καλύπτει τις ανάγκες διαβίωσης του, καθώς τότε δεν ήταν παντρεμένος και δεν είχε αποκτήσει τον ανήλικο υιό του, αλλά και να καταβάλλει τις μηνιαίες δόσεις για τα δάνεια, που είχε λάβει από τις α' και β' καθ' ων. Όμως, η ραγδαία μείωση των εισοδημάτων του αιτούντος από την επαγγελματική του δραστηριότητα, η αύξηση του λειτουργικού κόστους και των εξόδων αυτής, η αυξημένη φορολογία για τα εισοδήματα των ελευθέρων επαγγελματιών και οι αυξημένες ασφαλιστικές εισφορές γι' αυτούς σε συνδυασμό με τη διακοπή της έγγαμης συμβίωσης του αιτούντος και της συζύγου του από το έτος 2011 ανέτρεψε οριστικώς τα οικονομικά του δεδομένα, με αποτέλεσμα την αδυναμία του να ανταποκριθεί στις οικονομικές του υποχρεώσεις. Λαμβανομένων υπόψιν όσων κατά τα ανωτέρω αποδείχθηκαν και των ευλόγων δαπανών διαβίωσης, όπως προσδιορίζονται στην Ε.Ο.Π. της Ελληνικής Στατιστικής Υπηρεσίας,

το Δικαστήριο κρίνει, δυνάμει και των άρθρων 336§4 και 744 ΚΠολΔ, ότι το χρηματικό ποσό που προκύπτει ως απολύτως απαραίτητο για τον αιτούντα προς κάλυψη των βασικών βιοτικών αναγκών αυτού και του ανηλίκου υιού του, ήτοι για διατροφή, πληρωμή λογαριασμών (ύδρευσης, ηλεκτρικού ρεύματος, τηλεφωνίας, κοινοχρήστων), για έξοδα θέρμανσης και μετακίνησης, καταβολή οφειλών στην εφορία, ένδυση - υπόδηση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, για λοιπά έξοδα του ανηλίκου τέκνου του καθώς και για τυχόν έκτακτα έξοδα, ανέρχεται συνολικώς σε 650 ευρώ μηνιαίως, με βάση τις συνθήκες διαβίωσης του συγκεκριμένου οφειλέτου, καθότι μάλιστα ο τελευταίος έχει περιορίσει δραστηρικώς τα έξοδα διαβίωσής του, τα οποία καλύπτονται κατά κύριο λόγο από την εργασία του και από την οικονομική βοήθεια των γονέων του. Εξάλλου, η θετική συνέπεια της ρύθμισης των χρεών του αιτούντος θα λειτουργήσει ως αντίβαρο για τον περιορισμό του κόστους διαβίωσής του κατά τη χρονική περίοδο της ρύθμισης. Κύρια κατοικία του αιτούντος, της οποίας αυτός επιθυμεί την εξαίρεση από την εκποίηση, αποτελεί το ακίνητο που περιγράφει στην αίτησή του, ήτοι μία ισόγεια οικία, εμβαδού 93,08 τ.μ., η οποία ανεγέρθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. 387/1994 οικοδομικής αδείας του πολεοδομικού γραφείου Πολυγύρου σ' ένα οικόπεδο, εμβαδού 813,20 τ.μ. κειμένου στη θέση «Ντελεμπούρδος» στην Ορμύλια Χαλκιδικής. Το ως άνω ακίνητο (οικόπεδο και ισόγεια οικία) απέκτησε ο αιτών κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου λόγω γονικής παροχής και κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου λόγω δωρεάς, δυνάμει του υπ' αριθ. 3252/10.12.2003 Συμβολαίου της Συμβολαιογράφου Πολυγύρου Αννέτας Σαμαρά - Κατσιάνου,

μεταγραφέντος νομίμως στο Υποθηκοφυλακείο Πολυγύρου (τ. 116 αρ. 92), σε συνδυασμό με την υπ' αριθ. 4756/21.11.2006 Διορθωτική Πράξη της αυτής ως άνω Συμβολαιογράφου, μεταγραφείσας νομίμως στο Υποθηκοφυλακείο Πολυγύρου (τ. 175 αρ. 53) (βλ. το υπ' αριθ. πρωτ. 147/18.2.2016 αντίγραφο μερίδας της Υποθηκοφύλακος Πολυγύρου και την από 4.4.2018 Βεβαίωση δηλωθείσας περιουσιακής κατάστασης). Τέλος ο αιτών είναι κάτοχος των κάτωθι οχημάτων: 1) υπ' αριθ. κυκλοφορίας YPN 4664 εκπαιδευτικού λεωφορείου, εργοστασιακής κατασκευής VOLVO τύπου FABUS, 6.000 cm^3 , με έτος πρώτης κυκλοφορίας 2003, 2) υπ' αριθ. κυκλοφορίας NIK 7505 εκπαιδευτικού επιβατικού οχήματος, εργοστασιακής κατασκευής HONDA τύπου JAZZ, 1.339 cm^3 , με έτος πρώτης κυκλοφορίας 2009, η κυριότητα του οποίου δεν ανήκει στον αιτούντα αφού επί του σώματος της αδείας κυκλοφορίας υπάρχει σημείωση για παρακράτηση της κυριότητός του και δεν αποδείχθηκε εκ μέρους του αιτούντος ότι έχει αυτή αρθεί, 3) υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΧΚΜ 0319 δίκυκλου οχήματος, εργοστασιακής κατασκευής HONDA τύπου ITALIA, 599 cm^3 , με έτος πρώτης κυκλοφορίας 2005, 4) υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΚΝΜ 0225 δίκυκλου οχήματος, εργοστασιακής κατασκευής ΚWNAG YANG τύπου 03, 121 cm^3 , με έτος πρώτης κυκλοφορίας 2005 και 5) υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΑΧΙ 8808 εκπαιδευτικού ρυμουλκού οχήματος, εργοστασιακής κατασκευής MERCEDES, 5.958 cm^3 , με έτος πρώτης κυκλοφορίας 2005, (βλ. τα προσαγόμενα και επικαλούμενα αντίγραφα των αδειών κυκλοφορίας). Άπαντα τα ως άνω οχήματα ιδιοκτησίας του αιτούντος, πλην του υπ' αριθ. κυκλοφορίας NIK 7505 εκπαιδευτικού επιβατικού

οχήματος, το οποίο δεν ανήκει κατά κυριότητα στον αιτούντα με βάση τα ανωτέρω αναφερόμενα, δεν κρίνονται πρόσφορα προς εκποίηση, καθώς υπολογίζεται, ότι εξαιτίας της παλαιότητας και του εκπαιδευτικού τους χαρακτήρα δεν θα αποφέρουν κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση των καθ' ων, λαμβανομένων υπόψιν των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης. Επιπλέον αποτελούν κατ' ουσία το εργαλείο της εργασίας του αιτούντος χωρίς τα οποία είναι αδύνατο αυτός να εργαστεί και να είναι συνεπής στις επιβαλλόμενες εις βάρος του υποχρεώσεις. Οι οφειλές, τις οποίες έχει αναλάβει ο αιτών σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της υπό κρίση αίτησής του (αρ. 1§4 και 6§3 εδ. γ' ν. 3869/2010), θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησης στους πιστωτές - ακόμη και αν δεν έχουν ήδη καταστεί - ληξιπρόθεσμες, παύουν να παράγουν νόμιμους ή συμβατικούς τόκους και υπολογίζονται με την τρέχουσα - κατά το χρόνο κοινοποίησης - αξία τους, ενώ ο αιτών έχει λάβει και εμπραγμάτως ασφαλισμένα δάνεια με προσημείωση υποθήκης επί της κύριας κατοικίας του, τα οποία αναφέρονται παρακάτω και συνεχίζουν να εκτοκίζονται με επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ένδικης αίτησης (αρ. 6§3 εδ. γ' ν. 3869/2010). Τα χρέη του αιτούντος προς τις α' και β' καθ' ων είναι τα εξής: Α) Στην α' των καθ' ων: 1) δυνάμει της υπ' αριθ. 650001079722 σύμβασης, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης επί της κυρίας κατοικίας του, στεγαστικό δάνειο με συνολικό οφειλόμενο υπόλοιπο ύψους 30.955,51 ευρώ [βλ. την υπ' αριθ. 743/2010 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) και το υπ' αριθ.

πρωτ. 147/18.2.2016 Πιστοποιητικό της Υποθηκοφύλακος Πολυγύρου] και 2) δυνάμει της υπ' αριθ. 92019603099306 σύμβασης (υπ' αριθ. 06177-158-00000 σύμβαση με το άλλοτε «ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΑΜΙΕΤΥΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε»), εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης επί της κυρίας κατοικίας του, στεγαστικό δάνειο με συνολικό οφειλόμενο υπόλοιπο ύψους 38.063,93 ευρώ, στο οποίο ενέχεται και ο πατέρας του Ιωάννης Τσαμακδός ως εγγυητής [βλ. την υπ' αριθ. 2225/2006 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων), το υπ' αριθ. πρωτ. 147/18.2.2016 Πιστοποιητικό της Υποθηκοφύλακος Πολυγύρου και την από 23.2.2016 Βεβαίωση της α' των καθ' ων] και Β) Στην β' των καθ' ων δυνάμει της υπ' αριθ. 0010166700002742704 σύμβασης, καταναλωτικό δάνειο με συνολικό οφειλόμενο υπόλοιπο ύψους 6.671,29 ευρώ (βλ. την από 29.2.2016 Βεβαίωση της β' των καθ' ων). Σύμφωνα με τα παραπάνω, το συνολικό ύψος των χρεών του αιτούντος προς τις α' και β' των καθ' ων, ως ανωτέρω αναφέρεται, ανέρχεται στο χρηματικό ποσό των 75.730,73 ευρώ και το ποσό αυτό, με την υποβολή της αίτησης, εισφέρει ο ίδιος προς ρύθμιση βάσει των διατάξεων του ν. 3869/2010.

Όπως συνάγεται από τα ανωτέρω, η ραγδαία μείωση των εισοδημάτων του αιτούντος από την επαγγελματική του δραστηριότητα, η αύξηση του λειτουργικού κόστους και των εξόδων αυτής, η αυξημένη φορολογία για τα εισοδήματα των ελευθέρων επαγγελματιών και οι αυξημένες ασφαλιστικές εισφορές γι' αυτούς σε συνδυασμό με τη διακοπή της έγγαμης συμβίωσης του αιτούντος και της συζύγου του από το έτος 2011 [βλ. την υπ' αριθ. 188/2011

Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας)] αλλά και η εν γένει αύξηση του κόστους διαβίωσης (αύξηση τιμών ειδών πρώτης ανάγκης κ.λπ.), είχαν ως αποτέλεσμα τη σφοδρή επιδείνωση της οικονομικής του κατάστασης και, από το έτος 2015 περίπου, την οικονομική του αδυναμία να καταβάλλει τις μηνιαίες δόσεις για τα δάνεια που είχε λάβει από τις καθ' ων με αποτέλεσμα να παύσει οριστικώς τις πληρωμές του προς αυτές. Εξάλλου, οι προοπτικές αξιολογής βελτίωσης της προπεριγραφείσας κατάστασης στο άμεσο μέλλον και στα πλαίσια της υφιστάμενης οικονομικής κρίσης, είναι ελάχιστες. Με βάση τα προλεχθέντα, αποδεικνύεται ότι ο αιτών είναι φυσικό πρόσωπο χωρίς πτωχευτική ικανότητα, το οποίο - συνεπεία των προαναφερόμενων συνθηκών - έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, απορριπτομένης της ένστασης της α' των καθ' ων περί μη ύπαρξης αδυναμίας πληρωμής στο πρόσωπο του αιτούντος. Περαιτέρω, ως αβάσιμη κατ' ουσία πρέπει να απορριφθεί και η ένσταση της α' των καθ' ων περί δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής των οφειλών του, καθόσον αυτή δεν κατάφερε να ανταποκριθεί στο σχετικό βάρος απόδειξης του ισχυρισμού της περί συνδρομής δόλου, ως όφειλε (αρ. 1§1 ν. 3869/2010). Και τούτο διότι, μόνη η ανάληψη δανειακών υποχρεώσεων, των οποίων η εξυπηρέτηση είναι επισφαλής, δεν συνιστά άνευ ετέρου δολιότητα του δανειολήπτη, χωρίς μάλιστα να εξειδικεύονται συγκεκριμένες ενέργειες με τις οποίες ο οφειλέτης παραπλάνησε τους πιστωτές του ως προς τις οικονομικές του

δυνατότητες, αφ' ης στιγμής, δε, οι τελευταίοι είχαν στη διάθεσή τους τα μέσα να διερευνήσουν, κατά τη σύναψη των δανείων, την πιστοληπτική ικανότητα και την εν γένει οικονομική συμπεριφορά του υποψήφιου πελάτη τους (βλ. ΑΠ 153/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 26/2016, ΜΠρΔράμας 336/2013, ΕιρΠατρ 350/2016, ΕιρΚουφαλ 3/2015 ΤΝΠ Νόμος και Κρητικό, ο.π., σελ. 53, επίσης Ι. Βενιέρη – Θ. Κατσά, ο.π., σελ. 152 επ.). Στην προκειμένη περίπτωση ο αιτών, βασιζόμενος στα ικανοποιητικά και σταθερά εισοδήματά του από την εργασία του κατά την ανάληψη των χρεών και μην έχοντας τη δυνατότητα να προβλέψει την επερχόμενη οικονομική κρίση και την αρνητική μεταβολή των οικονομικών συνθηκών του, θεωρούσε ότι μπορούσε να ανταποκριθεί στις αναληφθείσες υποχρεώσεις, όπως και πράγματι έκανε, καταβάλλοντας κάθε δυνατή προσπάθεια. Αντιθέτως, ουδόλως αποδείχθηκε ότι αυτός επεδίωκε την παύση των πληρωμών του ή ότι την προέβλεπε και την αποδέχθηκε. Όσον αφορά δε τον ισχυρισμό της α' των καθ' ων περί της εμπορικής ιδιότητας του αιτούντος και της εξ αυτού του λόγου μη υπαγωγής του στις διατάξεις του ν. 3869/2010 λεκτέα τα εξής: Σύμφωνα με το β.δ. του 1835, για να αποκτήσει κάποιο πρόσωπο την εμπορική ιδιότητα πρέπει να ασκεί κατά σύνηθες επάγγελμα την εμπορική πράξη. Η έννοια του επαγγέλματος προϋποθέτει το βιοπορισμό, δηλαδή την επιδίωξη κέρδους. Γι' αυτό σχετικώς τονίζεται από τη νομολογία ότι ως στοιχείο της νομικής έννοιας του εμπόρου απαιτείται, πλην άλλων, η άσκηση εμπορικών πράξεων να γίνεται κατά σύνηθες επάγγελμα, ήτοι με σειρά ομοειδών πράξεων και με σκοπό τον βιοπορισμό. Το στοιχείο της νομικής έννοιας του εμπόρου απαιτεί η

2/7/17

άσκηση εμπορικών πράξεων, να γίνεται, όχι απαραίτητως κατά κύριο, αλλά κατά σύνηθες επάγγελμα, ήτοι με σειρά ομοειδών πράξεων, χωρίς να είναι απαραίτητη η συστηματική οργάνωση της συναφούς δραστηριότητας. Δεν αποκτάται όμως η εμπορική ιδιότητα, αν οι εμπορικές πράξεις γίνονται κατ' επάγγελμα αλλά είναι «εις μικράν κλίμακαν» ή περιορισμένη έκταση ή με διακεκομμένη δραστηριότητα και σε μακρά χρονικά διαστήματα και δεν αποφέρουν αξιόλογο αποτέλεσμα (βλ. ΑΟ 625/1962 ΕΕμπΔ 1963 σελ. 178, ΜΠρΤρικ 15/2011 ΧρηΔικ 2010 σελ. 389, ΕιρΣπαρτ 280/1972 ΕΛΛΔνη 1973 σελ. 333). Η έννοια του συνήθους, οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι απαιτείται συστηματική και τακτική απασχόληση με εμπορικές πράξεις, και όχι απλώς περιστασιακή ή ευκαιριακή απασχόληση ή συμπτωματική απασχόληση (ΕιρΑλεξ 256/2011, ΓνωμΝΣΚ 200/2010 ΤΝΠ Νόμος). Στην προκείμενη περίπτωση αποδείχθηκε ότι αν και ο αιτών ασκεί από το έτος 2005 έως και σήμερα κατά σύνηθες επάγγελμα πρωτοτύπως εμπορικές πράξεις σε μισθωμένη εγκατάσταση, το γεγονός ότι η δραστηριότητά του αυτή στηρίζεται στην προσωπική σωματική εργασία του, χωρίς σημαντικό επενδυμένο κεφάλαιο σε εξοπλισμό και λειτουργική δομή και χωρίς προσωπικό, με αποτέλεσμα το όποιο κέρδος αποκομίζει να αποτελεί περισσότερο αμοιβή του σωματικού του κόπου και όχι κερδοσκοπικών συνδυασμών (ΑΠ 947/1995 ΕΕμπΔ 1996, σελ. 62), τον καθιστά μικρέμπορο, και δεν του προσδίδει την εμπορική ιδιότητα, άρα και την πτωχευτική ικανότητα (Κιάντου - Παμπούκη ΕΕμπΔ 1988, σελ. 357). Κατά συνέπεια των ανωτέρω ο αιτών νομιμοποιείται ενεργητικώς στην άσκηση της υπό κρίση αίτησης, ως

εκ τούτου η σχετικώς υποβληθείσα από την α' των καθ' ων ένσταση, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσία.

Συντρέχουν, επομένως, στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για τη ρύθμιση των οφειλών του με υπαγωγή στις διατάξεις του ν. 3869/2010 και ειδικότερα των άρθρων 8§2 και 9§2 αυτού, όπως το πρώτο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 παρ. Α υποπαρ. Α.4 αρ. 1§§17 ν. 4336/2015 και το δεύτερο με το άρθρο 14§1 ν. 4346/2015. Αρχικώς και εφόσον τα περιουσιακά στοιχεία του αιτούντος δεν είναι επαρκή για την ικανοποίηση των καθ' ων, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 8§2 ν. 3869/2010, για τις οφειλές αυτού θα γίνει ρύθμιση χρεών, με μηνιαίες καταβολές για χρονικό διάστημα τριών ετών ($3 \times 12 = 36$ μηνιαίες καταβολές) από τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης. Λαμβανομένων υπόψιν των βασικών οικογενειακών αναγκών του αιτούντος, όπως αυτές πιο πάνω αναλύθηκαν, αλλά και του οικογενειακού του εισοδήματος, το χρηματικό ποσό που δύναται αυτός να καταβάλλει από τα μηνιαία του εισοδήματα και χωρίς να διακινδυνεύσει η διαβίωσή του, ανέρχεται σε 250 ευρώ μηνιαίως, ενώ από τις καταβολές αυτές οι απαιτήσεις των α' και β' των καθ' ων θα ικανοποιηθούν συμμέτρως. Ωστόσο ο αιτών κατέβαλε ήδη στις καθ' ων το χρηματικό ποσό των 150 ευρώ μηνιαίως από τον Ιανουάριο του 2017 μέχρι και τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης (Απρίλιος 2018), δυνάμει της από 9.12.2016 προσωρινής διαταγής της Ειρηνοδίκη υπηρεσίας του παρόντος Δικαστηρίου (βλ. τα προσαγόμενα και επικαλούμενα παραστατικά των α' και β' των καθ' ων). Οι μηνιαίες αυτές καταβολές θα πρέπει να συνυπολογιστούν στην επί τριετία ρύθμιση κατά την

9/11

επιταγή του άρθρου 5§2 ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του από τα αρ. 4§5 και 5§§1-3 ν. 3869/2010 (όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 2 παρ. Α υποπαρ. Α.4 αρ. 1§§7,10,11 ν. 4336/2015). Επιπλέον το ποσό της διαφοράς που υπολείπεται, δηλαδή 1500 ευρώ [15 μήνες: Ιανουάριος 2017 έως Απρίλιος 2018) Χ 100 ευρώ], θα αποπληρωθεί ατόκως σε χρονικό διάστημα ενός έτους από τη λήξη της τριετίας των μηνιαίων καταβολών του άρθρου 8§2 ν. 3869/2010 (αρ. 9§5 ν. 3869/2010) και πριν την έναρξη των καταβολών του άρθρου 9§2 ν. 3869/2010. Σημειωτέον ότι η διάταξη του άρθρου 9§5 ν. 3869/2010 ορίζει ότι ο οφειλέτης υποχρεούται να εξοφλήσει το χρηματικό ποσό της διαφοράς, που υπολείπεται, εντόκως μέσα σε ένα έτος από τη λήξη των καταβολών των άρθρων 8§2 και 9§2 ν. 3869/2010. Ωστόσο η εν λόγω διάταξη είναι προβληματική στον βαθμό που οδηγεί σε ένα είδος έντοκης κύρωσης του οφειλέτη παρά το γεγονός ότι αυτός συμμορφώθηκε καταβάλλοντας ό,τι ορίζονταν εκ του άρθρου 5§2 ν. 3869/2010. Συνεπώς πρέπει η διάταξη να ερμηνεύεται διορθωτικώς με δύο τρόπους. Αφενός μεν πρέπει να ερμηνεύεται προς την κατεύθυνση της επιβολής αποπληρωμής της διαφοράς εντόκως μόνο αν δικαιολογείται κύρωση και προκύψει ότι οι καταβολές εκ του άρθρου 5§2 ορίστηκαν μικρότερες λόγω δικονομικής συμπεριφοράς του οφειλέτη και αφετέρου αν η διαφορά που προκύπτει αφορά στις μηνιαίες καταβολές εκ του άρθρου 8§2 τότε ο οφειλέτης πρώτα θα ολοκληρώσει τις καταβολές εκ του άρθρου 8§2, έπειτα θα αρχίσει να καταβάλλει τη διαφορά που προκύπτει για ένα έτος (9§5) και έπειτα θα αρχίσουν οι καταβολές για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του

(9§2). Κατά συνέπεια, όσον αφορά στο ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης του άρθρου 8§2, καθεμία από τις 36 σταθερές άτοκες μηνιαίες καταβολές του αιτούντος προς τις καθ' ων, ποσού 250 ευρώ θα καταβάλλεται εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός και ορίζεται ως εξής: Α) Στην α' των καθ' ων: 1) χρηματικό ποσό 102 ευρώ για την υπ' αριθ. 650001079722 σύμβαση και 2) χρηματικό ποσό 125 ευρώ για την υπ' αριθ. 92019603099306 σύμβαση και Β) Στην β' των καθ' ων χρηματικό ποσό 23 ευρώ για την υπ' αριθ. 0010166700002742704 σύμβαση. Μετά τις ως άνω μηνιαίες καταβολές επί τριετία, ο αιτών θα έχει καταβάλει συνολικώς στις καθ' ων χρηματικό ποσό ύψους 9.000 ευρώ, στα πλαίσια της παρούσας ρύθμισης των οφειλών του.

Ακολούθως και προκειμένου να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία ιδιοκτησίας του αιτούντος αυτός θα υπαχθεί στη ρύθμιση της διάταξης του άρθρου 9§2 ν. 3869/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 14§1 ν. 4346/2015, εφόσον στο πρόσωπό του πληρούνται σωρευτικώς οι προϋποθέσεις που τάσσονται από το εν λόγω άρθρο όπως ισχύει από 1.1.2016. Εν προκειμένω αποδείχθηκε ότι: α) η ισόγεια οικία που περιγράφεται ανωτέρω στην παρούσα χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του αιτούντος, β) ο αιτών έχει περιορισμένο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα που, συνεπώς, δεν υπερβαίνει τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης του προσαυξημένες κατά 70% (650€ δαπάνες διαβίωσης X 170% = 1.105€), γ) η συνολική αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας του αιτούντος (72.134,80€ σύμφωνα με τα προσαγόμενα και επικαλούμενα φύλλα υπολογισμού αξίας ακινήτου) δεν

747 1/1

υπερβαίνει το όριο προστασίας που θέτει ο νόμος (180.000€ για άγαμο οφειλέτη, προσαυξημένο κατά 40.000€ για τον έγγαμο οφειλέτη και κατά 20.000€ για κάθε τέκνο και μέχρι τρία τέκνα κατ' ανώτατο όριο) και δ) ο αιτών είναι συνεργάσιμος δανειολήπτης έναντι των πιστωτών του, εφόσον δεν αμφισβητήθηκε ειδικώς η συνδρομή της συγκεκριμένης προϋπόθεσης, σύμφωνα με όσα ορίζει ο Κώδικας Δεοντολογίας του ν. 4224/2013, ως αναθεωρήθηκε και ισχύει. Συνεπώς, συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την ένταξη της κύριας κατοικίας του αιτούντος στη ρύθμιση του άρθρου 9§2. Βάσει του εν λόγω άρθρου του προκείμενου νόμου ο αιτών πρέπει να διαμορφώσει το σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του με τέτοιο τρόπο, ώστε για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του να προβλέπει, αφενός μεν ότι θα καταβάλλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του, αφετέρου δε ότι θα καταβάλλει ποσό τέτοιο ώστε οι πιστωτές του δεν θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεση τους, σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης (βλ. υπ' αριθ. 54/2015 Απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, Φ.Ε.Κ. Β' 2740/16.12.2015). Επομένως, σημασία πλέον για το τι θα καταβάλλει έκαστος οφειλέτης για την προστασία της κύριας κατοικίας του έχει το εκτιμώμενο ποσό του πλειστηριάσματος, βάσει της τρέχουσας εμπορικής αξίας του ακινήτου, αφαιρουμένων των εξόδων της εκτέλεσης (αρ. 993§2γ' ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το ν. 4335/2015 και ισχύει από 1.1.2016, καθώς και π.δ. 59/2016 και υπ' αριθ. 54/2015 Απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος). Σε κάθε δε περίπτωση, η εμπορική αξία του ακινήτου

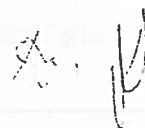
ενδέχεται να απομειώνεται λόγω της αναγκαστικής εκποίησης του, συνυπολογίζεται ωστόσο και η ενδεχόμενη ζημία των πιστωτών του οφειλέτη κατά το ποσό της απαλλαγής του τελευταίου από τα χρέη του (αρ. 9§2 ν. 3869/2010, όπως ισχύει σήμερα). Το χρηματικό ποσό, το οποίο θα εισέπρατταν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, προκύπτει από πραγματογνωμοσύνη που μπορεί να έχει τη μορφή απλής εκτίμησης, ενώ το δικαίωμα του οφειλέτη περί πιστοποιημένου εκτιμητή (αρ. 1 υποπαρ. Γ.1 ν. 4152/2013) δεν αναιρεί τη δυνατότητα προσκόμισης λοιπών αποδεικτικών μέσων (βλ. και Ι. Βενιέρη – Θ. Κατσά, ο.π., σελ. 631 επ.), καθόσον οι εκτιμήσεις αξιολογούνται ελευθέρως από το Δικαστήριο. Το παρόν Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψιν τα προσκομισθέντα αποδεικτικά μέσα και κατά επιτρεπτή αυτεπάγγελτη έρευνα, βάσει των χαρακτηριστικών του συγκεκριμένου ακινήτου του αιτούντος και της περιοχής, όπου αυτό βρίσκεται, προσδιορίζει την εμπορική αξία του εν λόγω ακινήτου σε 93.000 ευρώ (βλ. την προσαγόμενη και επικαλούμενη από 10.4.2018 Τεχνική έκθεση – εκτίμηση του Διπλωματούχου της πολυτεχνικής σχολής Α.Π.Θ. Μάριου Αργυρόπουλου). Κατά συνέπεια, για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του αιτούντος πρέπει αυτός να καταβάλει το χρηματικό ποσό που θα λάμβαναν οι πιστωτές του σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, ήτοι το ποσό των 90.000 ευρώ (93.000€ εκτιμώμενο ποσό πλειστηριάσματος – 3.000€ έξοδα εκτέλεσης = 90.000€), το οποίο εν προκειμένω υπερβαίνει το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος προς τις α' και β' των καθ' ων, μετά και τις καταβολές του άρθρου 8§2 ν. 3869/2010. Το ως άνω δε υπόλοιπο των οφειλών του

47

αιτούντος προς τις α' και β' των καθ' ων ανέρχεται στο χρηματικό ποσό των 66.730,73 (75.730,73€ συνολική οφειλή του αιτούντος - 9.000€ καταβολές άρθρου 8§2 ν. 3869/2010 = 66.730,73€), το οποίο πρέπει να καταβάλλει ο αιτών στα πλαίσια της παρούσας ρύθμισης των οφειλών του. Λαμβανομένων υπόψιν, τόσο του συνολικού ύψους των οφειλών, όσο και των οικονομικών δυνατοτήτων του οφειλέτου και δη της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του, ως χρόνος εξόφλησης πρέπει να οριστούν τα είκοσι πέντε έτη (300 μήνες), ήτοι καθεμία μηνιαία δόση του άρθρου 9§2 ν. 3869/2010 θα ανέρχεται στο ποσό των 222,43 ευρώ (66.730,73€ / 300 μήνες). Το Δικαστήριο προκρίνει ότι πρέπει να χορηγηθεί στον αιτούντα μία τετραετής περίοδος χάριτος (ενόψει των καταβολών του στα πλαίσια του άρθρου 8§2 και του άρθρου 9§5 ν. 3869/2010), συνεπώς η καταβολή των ως άνω 300 μηνιαίων δόσεων θα ξεκινήσει τον πρώτο μήνα τέσσερα έτη μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος των 15 μηνών που ο αιτών κατέβαλε δυνάμει της προσωρινής διαταγής. Ήτοι, ο αιτών για χρονικό διάστημα 300 μηνών θα καταβάλλει στις α' και β' των καθ' ων εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός μηνιαία δόση ποσού 222,43 ευρώ προς πλήρη ικανοποίηση των απαιτήσεων τους κατά αναλογική εφαρμογή των άρθρων 974 επ. ΚΠολΔ. Η αποπληρωμή του ποσού αυτού (66.730,73€) από τον αιτούντα θα γίνεται εντόκως, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυε σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό

των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, χωρίς ανατοκισμό.

Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αίτηση να γίνει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη, να ρυθμιστούν οι οφειλές του αιτούντος και να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία ιδιοκτησίας του και τα αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας οχήματα ιδιοκτησίας του, σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας, με σκοπό την απαλλαγή του από το υπόλοιπο των χρεών του, η οποία θα επέλθει μετά την τήρηση των όρων της ρύθμισης και την κανονική εκτέλεση από αυτόν των υποχρεώσεων που του επιβάλλονται με την απόφαση αυτή, με την επιφύλαξη όσων ορίζονται στα άρθρα 1 και 9§§2-3 ν. 3869/2010. Σημειωτέον δε ότι, κατά το άρθρο 8§3 ν. 3869/2010, οι αιτούντες οφειλότες, κατά τη διάρκεια της περιόδου της ρύθμισης, οφείλουν να γνωστοποιούν, μέσα σε ένα μήνα, στη γραμματεία του Δικαστηρίου κάθε μεταβολή κατοικίας ή εργασίας καθώς και κάθε αξιόλογη βελτίωση των εισοδημάτων ή των περιουσιακών τους στοιχείων, ώστε να ενημερώνεται ο φάκελος που τηρείται σύμφωνα με το άρθρο 4§3 ν. 3869/2010 προκειμένου, είτε οι ίδιοι είτε οι πιστωτές τους, να υποβάλουν αίτηση τροποποίησης της παρούσας απόφασης, όπως ορίζεται στο άρθρο 8§4 του προκείμενου νόμου, διότι σε διαφορετική περίπτωση κινδυνεύουν να υποστούν τις προβλεπόμενες συνέπειες, τόσο του άρθρου 10§1 ν. 3869/2010. Παράβολο ανακοπής ερημοδικίας για τους ερημοδικασθέντες δεν ορίζεται, γιατί δεν προβλέπεται η άσκηση ανακοπής ερημοδικίας στην παρούσα

διαδικασία (αρ. 14 ν. 3869/2010). Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8§6 ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της β' των καθ' ων και του Ιωάννου Τσαμακδά και κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων πλην του δ' των καθ' ων για το οποίο η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση ως προς τον γ' των καθ' ων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση ως προς τις α' και β' των καθ' ων.

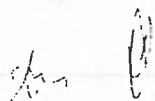
ΡΥΘΜΙΖΕΙ τις οφειλές του αιτούντος επί τριετία (36 μήνες), ορίζοντας μηνιαίες καταβολές προς τις α' και β' των καθ' ων από τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος των 15 μηνών που ο αιτών κατέβαλε δυνάμει της προσωρινής διαταγής, ύψους εκάστης καταβολής διακοσίων πενήντα ευρώ (250€), η οποία θα καταβάλλεται εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, ως εξής: Α) Στην α' των καθ' ων: 1) χρηματικό ποσό 102 ευρώ για την υπ' αριθ. 650001079722 σύμβαση και 2) χρηματικό ποσό 125 ευρώ για την υπ' αριθ. 92019603099306 σύμβαση και Β) Στην β' των καθ' ων χρηματικό ποσό 23 ευρώ για την υπ' αριθ. 0010166700002742704 σύμβαση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ την υποχρέωση στον αιτούντα να αποπληρώσει το χρηματικό ποσό των 1.500 ευρώ, που αποτελεί τη διαφορά μεταξύ των καταβολών, δυνάμει της προσωρινής διαταγής και των

οριστικών επί τριετία καταβολών της παρούσας απόφασης, σε χρονικό διάστημα ενός έτους από τη λήξη της τριετίας των μηνιαίων καταβολών του άρθρου 8§2 ν. 3869/2010.

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης την κύρια κατοικία ιδιοκτησίας του αιτούντος, ήτοι μία ισόγεια οικία, εμβαδού 93,08 τ.μ., η οποία ανεγέρθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. 387/1994 οικοδομικής αδείας του πολεοδομικού γραφείου Πολυγύρου σ' ένα οικόπεδο, εμβαδού 813,20 τ.μ. κειμένου στη θέση «Ντελεμπούρδος» στην Ορμύλια Χαλκιδικής.

ΟΡΙΖΕΙ για τη διάσωση της ως άνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας του αιτούντος, να καταβάλει αυτός το συνολικό χρηματικό ποσό των εξήντα έξι χιλιάδων επτακοσίων τριάντα ευρώ και εβδομήντα τριών λεπτών (66.730,73 €) σε τριακόσιες (300) μηνιαίες δόσεις, καθεμία από τις οποίες θα καταβάλλεται εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός και θα ανέρχεται στο χρηματικό ποσό των διακοσίων είκοσι δύο ευρώ και σαράντα τριών λεπτών (222,43 €), αρχής γενομένης τον πρώτο μήνα τέσσερα έτη μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος των 15 μηνών που ο αιτών κατέβαλε δυνάμει της προσωρινής διαταγής, εντόκως με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυε σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, χωρίς ανατοκισμό, προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των α' και β' των καθ' ων, κατ'

αναλογική εφαρμογή και σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 974 επ. ΚΠολΔ.

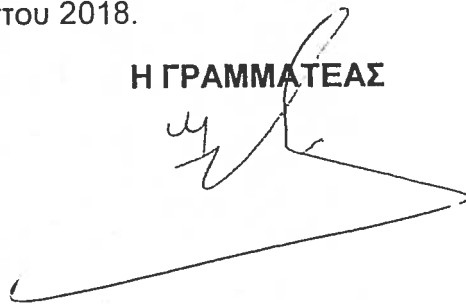
ΕΞΑΙΡΕΙ από την εκποίηση τα οχήματα ιδιοκτησίας του αιτούντος πλην του υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΝΙΚ 7505 επιβατικού οχήματος, για τους αναφερομένους στο σκεπτικό λόγους.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή στο ακροατήριό του, στον Πολύγυρο Χαλκιδικής, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων την Τρίτη 14^η Αυγούστου 2018.

Η Δ. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...